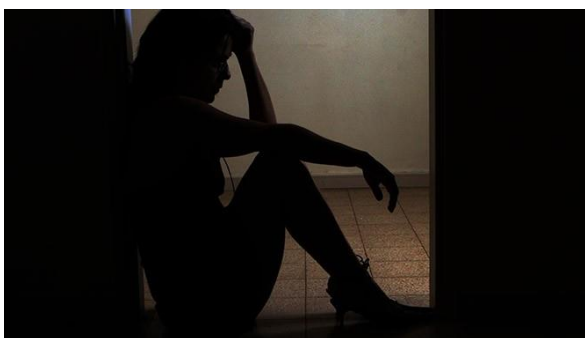

"תגידי להם שכשהם קונים אשה, הם רוצחים את נשמתה"

"עובדות מין" אולי מתראיינות בלי שום בעיה לתקשורת, נשים בזנות – לא. המחיר שהן משלמות גבוה מדי, החרדה מהחשיפה עצומה, הפחד מהתגובה שאחרי – משתק. תגובה לאופיר לבנת

1 07.12.2015

(צילום אילוסטרציה: פלאש90)

מטרתה של התקשורת בסיקור תופעת הזנות, כותב אופיר לבנת ("עובדות המין נמחקו מהדין על גורל", "היתה" להראות שעובדות המין אינן מסוגלות לדבר בשם עצמן וכך לפנות את השטח עבור אותם גורמים שידברו עליהן". פעילותי במאבק בזנות כוללת גם את קידום החוק לאיסור צריכת זנות. לשיטתו של לבנת, אני חלק מאותם "גורמים" שמדברים "על" הנשים בזנות. אני חלק מהגורמים ש"משתקים", ש"מוחקים", ש"מדירים" את הנשים בזנות (השימוש במלים המכובסות "עובדות מין" אולי מקל על תומכי מיסוד הזנות ומשקיט את מצפונם, אבל אינו מגן על הנשים מפני מציאות הזנות האכזרית).

כמי שלוקחת חלק במאבק בזנות יותר מעשור, אני קוראת את מאמרו של לבנת, הרואה אותי ואת שותפתי הרבות (וגם גברים לא מעטים) כמי שמשתקות נשים בזנות, ואני נזכרת בטלפון שקיבלתי בבקשה להגיע לחדר מיון במרכז הארץ כדי ללוות צעירה בת 20 הסובלת משטפי דם, הקאות וזעזוע ראש קשה לאחר שהסרסור שהסיע אותה לבית-המלון לפגוש צרכן זנות חבט את ראשה בחלון הרכב.

אני נזכרת באשה שפנתה אלי לעזרה כאשר כתוצאה משימוש ממושך בסמים קשים, שרק בעזרתם הצליחה לתפקד במועדון החשפנות, נפער חור בין אפה לחיך, וכשהיתה אוכלת, המזון היה יוצא לה מהאף. אני נזכרת בצעירה בת ה-19 שאביה היה מסרסר בה, שוכבת במיון עם זיהום קשה באגן שנגרם מכל התכשירים שמרחה כדי לאפשר את החדירות החוזרות ונשנות. או באשה שמבקשת ממני ללוות אותה לאשפוז לצורך הסרת גידולים טרום-סרטניים מצוואר הרחם מאחר שנדבקה בנגיף הפפילומה במהלך שנותיה בזנות.

אני נזכרת בצעירה שמתקשרת אלי מספסל ברחוב, קודחת מחום, לאחר שאילצו אותה לקבל צרכנים כשהיא חולה, והיא לא החזיקה מעמד וברחה ואין לה מקום לישון בו. אני נזכרת בעשרות הפעמים שאירגנתי סלי מזון, בגדים, ספרים לבית-ספר, ציוד לכיתה א' – עבור נשים בזנות, אמהות יחידניות, חסרות כל, כי בניגוד למיתוס "הכסף הקל", רובן הגדול של הנשים בזנות הן עניות ושקועות בחובות עצומים.

למי הן מתקשרות? למי הן פונות? הן מתקשרות לכל אותן נשות מקצוע, פעילות ומתנדבות בארגונים הממשלתיים והלא-ממשלתיים, שרואות אותן יום-יום, שעה-שעה, בחולי, בייאוש, בהתמכרויות, בהפרעות האכילה, בהתקפים הפסיכויטיים, בבכי מהגעגע לילדים שנמצאים במסגרות, בזכרונות על ההתעללות בבית ועל האונס בזנות, בהקאות מזכרון ריחות הזיעה והזרע על גופן. הן מתקשרות

לאותם "גורמים" שרובם ככולם תומכים בחוק לאיסור צריכת זנות, כי כשרואים את הזוועה מול העיניים, אי-אפשר להגיע למסקנה אחרת.

וכשמגיע הטלפון מהעיתונאי שמבקש ממני שאקשר אותו לאשה בזנות, כדי שתספר את "סיפורה האישי", כדי לא לדבר "מעליה" או בשמה, אני מתקשרת אליה, ובחוסר נוחות ואלפי התנצלויות אני מבקשת שתתראיין, יודעת בדיוק מה משמעות הבקשה שלי. "עידית", היא אומרת לי, "אני יודעת שאם את מבקשת זה רק למטרה חשובה, אבל אני לא מסוגלת, הילדים כבר גדולים. הם מבינים ומעבר לזה, אחרי שאני מדברת על השנים בזנות, מצפה לי לילה ללא שינה, עם התקפי חרדה קשים. אולי פעם אחרת."

אני מתנצלת שוב ושוב, "תשכחי מהשיחה", אני אומרת, ולפני שאנחנו סוגרות את הטלפון היא אומרת לי: "אבל תגידי להם, תגידי ללקוחות שכל פעם שהם קונים אשה, הם רוצחים את נשמתה, והכי חשוב, תגידי לנשים האחרות שבזנות שיש חיים אחרי הזנות, שהן שוות, שילמדו לבקש עזרה, כי יש כל-כך הרבה ידיים טובות שמושטות, שרק יתפסו אותן". אז "עובדות מין" אולי מתראיינות בלי שום בעיה לתקשורת, נשים בזנות – לא. המחיר שהן משלמות גבוה מדי, החרדה מהחשיפה עצומה, הפחד מהתגובה שאחרי – משתק.

מול כל אותם נתונים שלבנת הציג, יש מחקרים ונתונים רשמיים שמוכיחים בדיוק ההפך (העובדה שגדי טאוב מפרסם נתונים אחרים לא עושה אותם נכונים וכאלו שמשקפים את המציאות). לו החוק לאיסור צריכת זנות היה כל-כך גרוע, לא היו מדינות העולם מאמצות אותו בזו אחר זו, לא היתה המועצה-האירופית – הגוף הפוליטי העליון באיחוד-האירופי – מחליטה לאמץ את דו"ח מארי האניבול, הממליץ על המודל הנורדי כפתרון.

לבנת מתאר את ישיבת הוועדה למאבק בסחר בנשים שהתקיימה לפני כחמש או שש שנים, שבה שתי נשים הציגו עמדות בעד הסדרת הזנות (אחת מהן, לשמחתי, כבר שנים רבות מחוץ לזנות, והיום, ממרחק השנים, מסכימה ותומכת במאבק בזנות ובעצמה מסייעת לנשים בזנות). לפי לבנת, הן זכו ליחס מחפיר. לא פחות. אני לא יודעת אם לבנת נכח בדיון, אבל אני הייתי שם, ומי שהתווכחו עם השתיים היו נשים אמיצות ממרכז השיקום של הרשות לשיקום האסיר, נשים שחוו זנות קשה ומתעללת. הן אלו שענו להן בזעם לאחר ששמעו אותן מגינות על המקום שמסמל עבורן מוות ואימה.

עוד מציין לבנת שנשים בזנות אינן משתתפות בדיונים האחרונים. האם בדלת אולם הוועדה עומד שומר שאינו מאפשר את כניסתן של נשים בזנות? לו היה אופיר לבנת נוכח בדיוני הוועדה, היה רואה שכל אחד יכול להגיע, וכך גם עשו נציגי התנועה להסדרת הזנות.

אופיר, לא ראיתי אותך בדיוני הוועדה למאבק בזנות וסחר בנשים, לא במרכזי השיקום, לא בוועדות ההיגוי של הקמת המרכזים. לא נלחמת עבור תקציבים, עבור הרחבת התוכנית בבאר-שבע ממרכז-יום להוסטל, על הקמת מרכז בירושלים, שם לנשים בזנות מעל גיל 25 אין כל פתרון. לא פעלת עבור מימון טיפולי שיניים לנשים בזנות, כי אחרי שנים של שימוש בסמים לא נשארות שיניים. לא ישבת עם נציגי ביטוח-לאומי כדי שנשים שורדות זנות יוכרו כנכות פוסט-טראומה.

לא פעלת להרחבת קרן החילוט לקורבנות סחר בנשים גם לתיקי סרסרות, כדי שכספים אלו ימצאו את דרכם לשירותי השיקום. לא פעלת למחיקת רישומים פליליים ישנים של נשים בזנות כדי שיוכלו למצוא עבודה בקלות, ואני מעיזה לומר שלא נפגשת עם נשים בזנות, לא שמעת איך זה מרגיש שגברים זרים חודרים לאברי מינך ולגרונוך בזה אחר זה. חשוב על זה לרגע. האם אתה יכול לדמיין את עצמך בסיטואציה כזו? האם תוכל לדמיין את מי מאהוביך במקום כזה?

אופיר, אני מזמינה אותך לבוא לסלעית, לאופק-נשי, למרפאת לוינסקי, לניידת משרד הבריאות בחיפה, לעלם ולמקומות נוספים, ולראות את הזנות מעבר לאתרי המחקרים, לשמוע את הנשים שורדות הזנות ואת התומכות בחוק לאיסור צריכת זנות, שבין "השתקה" ל"מחיקה" גם מצילות חיים.

עידית הראל-שמש היא מייסדת "מיתוס – ליום שאחרי הזנות"

<http://www.the7eye.org.il/184452>